

Divadlo v Řeznické, o. p. s.
Tisková zpráva

Řeznická 662/17, 110 00 Praha 1
tel 720 993 787

divadlo@reznicka.cz
www.reznicka.cz

Divadlo v Řeznické zahájilo sezónu 2014/2015 českou premiérou a novou vizuální identitou

---

Leni

Valeria Schulczová a Roman Olekšák

Datum premiéry	čtvrtek 23. října 2014
Čas	začátek v 19,30hodin
Kde	Divadlo v Řeznické, Řeznická 17, Praha
Překlad	Vilma Cibulková
Režie a výprava	Viktor Polesný
Dramaturgie	Yveta Srbová
Hrají	Vilma Cibulková, Dana Syslová, Ondřej Kavan, a Daniel Krejčík

O inscenaci

Původní slovenská hra Leni autorské dvojice Valerie Schulczové a Romana Olekšáka je fiktivním setkáním dvou skutečných osobností, legendárního moderátora Johnnyho Carsona, jehož „The Tonight Show Starring Johnny Carson“ patřila třicet let k nejsledovanějším talkshows Ameriky, a kontroverzní Leni Riefenstahl, „dvorní režisérky“ Adolfa Hitlera. Lenina minulost se stává hlavním tématem. Johnny odhaluje Leniny osobní postoje k fašismu a holokaustu. Jaká je odpovědnost umělce za jeho dílo? Jaká je hranice mezi posluhováním ideologii, aktivní spoluúčastí na budování režimu a uměleckou tvorbou? Je možné převzít odpovědnost za dobu, ve které tvoříme? Netypický životopisný příběh jedné z nejlepších filmařek světa, která zazářila díky filmům na objednávku Třetí říše.

Helene Amalie Berta „Leni“ Riefenstahlová byla německá režisérka, fotografka, tanečnice a herečka. Proslula pokrokovým novátorským přístupem k natáčení filmů i k fotografování. Osoba a tvorba Riefenstahlové často vzbuzuje kontroverzní reakce, neboť se přátelila s Hitlerem a prostřednictvím svých filmů a fotografií se podílela na propagaci nacismu. V roce 1933 se v Berlíně osobně setkala se svými obdivovateli - Adolfem Hitlerem a Josefem Goebbelsem. Jejich žádost o zdokumentování sjezdů NSDAP nejprve odmítla, neboť se nechtěla míchat do politických záležitostí. Hitler a Goebbels nakonec režisérku přesvědčili tvrzením, že chtějí umělecké dílo, a ne politickou reklamu. V létě roku 1933 začala Riefenstahlová natáčet svou norimberskou trilogii. První díl - Vítězství víry - se během války ztratil. Druhý díl trilogie - Triumf vůle - z roku 1934, který dokumentoval 6. sjezd NSDAP, prokázal všestrannou nadanost Riefenstahlové jako režisérky. Podařilo se jí vytvořit nový druh dokumentárního filmu. Za tento film dostala režisérka roku 1934 „Národní cenu“ a o rok později získal tento film na mezinárodním filmovém festivalu v Benátkách cenu za nejlepší zahraniční dokumentární film. Byl také oceněn zlatou medailí na světové výstavě v Paříži (1937). Poslední díl - Den svobody: Naše armáda - dokončila roku 1935. Použila v něm dvojité expozice, rozostření a evokativní hudbu. V 60. letech odjela do Afriky, kde fotila domorodce. V 70. letech se začala věnovat potápění v Rudém moři, později také v Karibiku a v Indickém oceánu. Roku 1975 publikovala podmořské fotografie a začala natáčet dokumentární film Impressionen unter Wasser (2002). Kvůli tomuto filmu zfalšovala své dokumenty a „omladila se“ o 20 let. Roli propagátorky nacismu nikdy nepřiznala. Vymlouvala se na svou politickou nevědomost a naivitu. Leni Riefenstahlová zemřela ve spánku 8. září 2003 ve svém domě v Pöckingu v Německu ve věku 101 let. Pohřbena je v Mnichově.

Tvůrci inscenace

Valeria Schulzová, autorka

(*1975, Bratislava)

Dramaturgyně, dramatička. V letech 1994-99 studovala na katedře režie a dramaturgie na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě. Pracovala jako dramaturg v brněnském HaDivadle, v sezóně 2003/2004 byla jeho uměleckým šéfem. Od roku 2004 byla dramaturgem Divadla Rokoko v Praze. Režirovala na VŠMU v Bratislavě, v HaDivadle v Brně a v Divadle Petra Bezruče v Ostravě. Jako dramaturg je podepsána pod většinou inscenací HaDivadle v letech 2000-2003. Je spoluautorkou her Hra(j)! (s Ivou Volánkovou), Stačí povedať: nie! (s P. Kubou) a Dúchanie do pahrieb (s. pp. Hatinou a Mináčem). Překládá z angličtiny (Nicholas E. Baehr: Incident, Simon Stephens: Volavky). Spolupracuje také s Českým rozhlasem.

Roman Olekšák, autor

(*1978, Poprad)

V roce 2004 absolvoval obor divadelní režie na Divadelní fakultě Vysoké školy múzických umění v Bratislavě. Vydal dvě sbírky prozaických textů Tma (1998) a Nepokoj (1999). Je autorem divadelních her: Na konci chodby (2001, nominované na Cenu A. Radoka), Nic víc nic míň (2002, premiéra v pražském divadle Aha!), Negativisti (2004, Divadlo Pictus v Rimavskej Sobotě), Něha (2003, 2. místo Ceny A. Radoka), Oblomov (2003, Divadlo VŠMU v Bratislavě), Ticho (2004, Malá scéna SND v Bratislavě) a Smajlíci (2006, Divadlo Astorka Korzo '90, hra získala Cenu Alfréda Radoka za původní divadelní hru).

Viktor Polesný, režisér

(*1948, Praha)

Filmový, televizní a divadelní režisér a scénárista. Na svém kontě má více než 150 dokumentárních filmů, za které získal na prestižních českých i zahraničních festivalech řadu ocenění. Některé z nich: Malíř č. 855 (1976), Nezavěšujte, prosím, jste v pořadí (1977), Potomci (1978), Zrcadlo doby (1978), Domeček (1982), Soupeři (1983), Dítě ze zkumavky (1984), Poločas rozpadu (1986), Toulky po Praze (1987), Nešťastná, šťastná H. Hegerová (1990), Zrcadlení E. Schorma (1992), Tu neděli po ránu (1993), Závislost (1993), Prší déšť (1994), HIV pozitivní (1995), Spiritus kontra spiritum (1996), Semafor atd. (1999) Fenomén Kohout (1999), Činoherní klub (2000). Od roku 1985 se režijně podepsal pod řadu televizních inscenací a filmů např. Dlouhý čas loučení (1985), Faust (1988), Nedosněné sny (1988), Zítra to spustíme (1992), Hostina (1993), Hadí pohledy (1994), Ruleta (1995), Poe a vražda krásné dívky (1996), Jasnovidka (1996), Trampoty pana Humbla (1997), Milenec lady Chatterleyové (1997), Sjezd abiturientů (1998), Ani svatí, ani andělé (2000), za které v letech 1990, 1991, 1992, 1994, 1998 získal ceny a prémie literárního fondu. O ztracené lásce (2001), Revizor, Milenci a vrazi (2004), Nemocnice na kraji města...nové osudy (2007-2008). Značnou část své energie věnuje i divadelním prkům. Zde uvedl např. tyto inscenace: F. M. Dostojevskij: Zločin a trest (Divadlo

Divadlo v Řeznické, o. p. s.
Tisková zpráva

Řeznická 662/17, 110 00 Praha 1
tel 720 993 787

divadlo@reznicka.cz
www.reznicka.cz

v Řeznické, 1989), S. Beckett: Čekání na Godota (Divadlo bez Zábradlí, 1990), A. Goldflam: Biletářka (1991), P. Kohout: August, August, august (Činoher. Studio Ústí nad Labem, 1992), B. Phelan: Výhybkáři (Divadlo bez Zábradlí, 1992), W. Shakespeare: Macbeth (Činoher. Studio ROKOKO, 1993), A. Miller: Poslední Yankee (1996), P. Schaffer: Dar Gorgony (1996), E. Albee: Křehká rovnováha (1996), J. Mišina: Markýza de Sade (Divadlo na Vinohradech, 1997), E. Ionesco: Král umírá (Divadlo v Řeznické, 2002), E. Albee: Balada o smutné kavárně (Divadlo v Řeznické, 2005), H. Pinter: Narozeniny (Divadlo v Řeznické, 2009), S. Bobrick a J. Steinová: Sheldon a jeho matka paní Levinová (Divadlo v Řeznické, 2012), J. Logan: Červená (Divadlo v Řeznické, 2013)

Nová nízkonákladová identita

Naše divadlo vstupuje, po mnoha a mnoha letech, do sezóny 2014/2015 s novou tváří, která během prázdnin vznikla za pomoci přátel a příznivců divadla, a také v nemalé míře za přispění studentů vysokých uměleckých škol. Především patří naše poděkování grafické designerce Markétě Steinert, absolventce Vysoké školy uměleckoprůmyslové, která je autorkou celé nové „vizuální identity“ divadla.

Věříme, že také oceníte změnu nových webových stránek, které jsou zatím ve „zkušebním“ provozu, a přinesou pro vás určitě zjednodušení internetové komunikace s naším „vaším“ divadlem. V rámci omezených finančních možností jsme připravili i malé vizuální změny v interiéru divadla. Přijďte se sami podívat. Těšíme se na vaši návštěvu některé z našich inscenací.

Děkujeme za dlouholetou přízeň, a jsme tu opět pro vás sice s novým „kabátkem“, ale stejným obsahem, což je kvalitní repertoár.

Divadlo Řeznické